

STEFANIE

Remsen, som jeg havde sagt under min konfirmation i kirken, forlod min mund helt automatisk, indøvet under konfirmationsforberedelserne med præsten. Resten af dagen foregik, som om jeg havde en dom hængende over hovedet.

Du er nu trådt ind i de voksnes rækker.

Hvad betød det? Var det noget med at købe hus ligesom min mor og far? Tage en uddannelse til lærer ligesom dem? Finde sammen med en fyr og få børn med hinanden? Udvikle politiske holdninger, som skulle tages mere og mere alvorligt?

Hvis det var målene med at være voksen, kunne jeg godt nøjes med følsom i Voksen og følsom.

Under lejrturen i Sverige havde voksen-målene rumsteret i mit hoved, og jeg kunne mærke, at de mange fysiske kilometer, der adskilte Sverige fra mit hjem i Danmark gjorde mig modigere. Det var min første rejse til udlandet uden mor og far, og det gik da meget godt! Lige på nær det med at få børstet tænder, det glemte jeg søreme, men derudover lagde jeg da selv mit tøj på plads i et smalt garderobereskab på værelset og jeg indgik i en aftensmadsturnus, hvor det lykkedes at servere nogle kun let afbrændte frikadeller.

Som dagene gik i den svenske natur, voksede jeg indeni det, der svarede til 50 centimeter. Jeg gjorde stormskridt mod at løsrive mig fra mine kendte relationer og Aalborg. Hvis jeg var fortsat på den måde, kunne jeg være endt som astronaut eller forfatter eller derbyrytter. *Hell*, jeg kunne være endt på Christiansborg, mente min lærer i samfundsfag. De kunne godt bruge en rummelig type med politisk indsigt, mente hun. Måske var Jannik og jeg blevet politiske kolleger på hver vores side af indvandrerdebatten.

Den nat jeg lå i Kattegat, fyldte det kolde vand i min hals og mine lunger mig med en uendelig smerte, og så mærkede jeg ikke mere.

Ikke før jeg fik hjertemassage af en fisker.

Han stødte med begge hænder hårdt mod min brystkasse tredive gange. Løftede mit hoved og gav mig kunstigt åndedræt. Han vidste, hvad han gjorde. Pustede varm luft i min mund fem gange og fortsatte med hjertemassagen. Mine ømme lunger skreg, da jeg hostende kastede vandet op. Min hals afgav en lyd, som om jeg var ved at blive kværket.

Fiskeren vendte mig om på siden og lagde et tæppe omkring mig, hvorpå han bar mig ned i kahytten. Her fandt han en pude og dyner frem, som han viklede min frosne krop ind i. Smerten over at møde varmen var både en befrielse og et smertehelvede. Mine tænder klaprede, og jeg kunne endnu ikke styre mine lemmer. Han kiggede på mig, som om han betragtede et dyr, der var blevet kørt ned.

”Jeg hedder Mathias, men du kan kalde mig Mats.” Hans stemme var lidt ru, men også venlig.

”Hej. Stefanie.”

”Så du hedder Stefanie. Godt. Er du en af de unge, der er på sommerlejr på Höga i denne uge?”

Jeg nikkede, selvom jeg ikke anede, hvad han fablede om.

”Fint nok. Er du okay?”

Endnu et nik.

”Det er et grimt sår, du har fået i hovedet der. Jeg går lige op på dækket og ringer efter en ambulance. Der er skidt signal hernede.”

”Nej!”

”Hvad er der?”

”Du må ikke ... De ... De ...”

”De hvad?”

Jeg afsøgte kahytten med blikket som for at finde svaret der.

Han satte sig på den udslåede seng ved siden af mig. ”Hvordan endte du i vandet?”

”Åh, jeg kan ikke huske det.”

Mats øjne blev runde og mørke.